ЕКИ БРОЙ 6 СТРАНИЦИ! Съ безплатно приложение брошура отъ чудесния романъ на
арлъ Май „ЛОВЦИ НА НЕГРИ“. Илюстрованиятъ романъ „Джимъ Джунглата“ продължава!

ПЧЕЛА

СЕДМИЧЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

ГОДИНА IV

ГОДИШЕНЪ АБОНАМЕНТЪ . 60 ЛВ
ЗА ПОЛОВИНЪ ГОДИНА . . 30 ЛВ.
ЗА ЧУЖБИНА . . . . . 80 ЛВ.
ОТДѢЛЕНЪ БРОЙ 2 ЛВ.

Одобренъ и препоржчанъ отъ Министерство на Народното Просвѣщение съ № 19263 отъ 16 юний 1933 г.
РЕДАКТОРЪ: ПЕТКО СТОЯНОВЪ

РЕДАКЦИЯ И АДМИНИСТРАЦИЯ: ЦАРИЦА ИОАННА № 18
Пощ. чекова смѣтка № 1328

БРОЙ 23

ТРИТѢ ГАТАНКИ

Както казваха енориашитѣ, безъ да влагатъ присмѣхъ въ това, отецъ Санъ Блазъ бѣше човѣкъ съ тяжесть. Вѣрно е, че той разхождаше важно изъ селото величествения си коремъ, топчеститѣ си бузи и гордостьта, че има неоспорими и голѣми знания.

Той бѣше толкова пропитъ съ своята важность и превъзходство въ всички нѣща, че алкадътъ*) не решаваше нищо безъ да се съветва съ него.

Единъ день, тъкмо сѣдаше предъ единъ огроменъ супникъ, въ който димѣше апетитенъ бульонъ, дотича единъ изплашенъ хлапакъ и му каза, че кралтъ току що пристигналъ въ селото и че алкадътъ моли отеца да благоволи да отиде при него, за да посрещнатъ достойно великия гостъ.

— Кралтъ ще почака малко, — отговори отецътъ. Човѣкъ като мене не си развалля спокойствието толкова бързо.

Хлапакътъ офейка и отецътъ си сипа пълна чиния супа. Той довършваше последната лъжица, когато чу необикновенъ шумъ на улицата.

Бидейки много любопитенъ, той стана отъ масата, отвори вратата и се намѣри предъ краля:

— Славата ви, отче, породи у мене желание да ви видя, и понеже вие не дойдохте при мене, азъ дойдохъ при васъ.

— Моля Ваше Величество да ме извини, но когато узнахъ за пристигането ви, супата бѣше сложена, а пъкъ азъ не обичамъ студена супа.

Кралтъ се развесели и малко очуди отъ наивнитѣ думи на отеца, но той бѣше благосклоненъ и си каза, че единъ селски свещеникъ не е длъженъ да знае етикета.

И той влѣзе у свещеника, като остави свитата си на улицата, седна свойски до него и докато Доминго — слугата и Агведи - слугинята, се мѣтаха като мухи изъ кжщи, двѣтѣ важни личности почнаха приятелски да се разговарятъ.

Кралтъ бѣше уменъ и прозорливъ; следъ четвъртъ часъ той знаеше колко струва събеседника му: свещеникътъ Санъ Блазъ бѣше суетенъ, невѣжъ, егоистъ, загриженъ само за личното си благосъстояние.

— Виждамъ, отче, че сте най-ученъ отъ всичкитѣ учени и ми се ще да ви задамъ три въпроса, които много затрудняватъ най-умнитѣ глави въ кралството ми.

— Нека Ваше Величество ги каже, сигуренъ съмъ, че за мене ще бжде играчка да отговоря на тѣхъ.

— Ето, искамъ да ми кажете

1. Колко струвамъ азъ;
2. За колко време мога да обиколя земята;
3. Какво мисля и каква е грѣшката ми, като мисля така.

— Позволете, Господарю. .

— Не позволявамъ нищо: вие казахте, че това за васъ ще бжде играчка! Искамъ да ми отговорите, но ви давамъ срокъ единъ месецъ, да размислите. Ако сполучите, ще ви назнача протойерей въ катедралата; ако пропаднете, ще накарамъ да ви разведатъ, въ-

седналъ най-голѣмото магаре въ града, презъ всичкитѣ улици; и на всѣки кръстопжтъ ще ви удрятъ по дванадесеть камшика.

Кралътъ си отиде безъ отецъ Санъ Блазъ, задъханъ отъ възмущение и почуда, да се сѣти да му отвори вратата.

Той седна пакъ на масата, но вече неможа да яде и изглеждаше толкова сърдитъ, че Доминго не посмѣ да го разпитва.

Но това бѣше само началото на тревогитѣ на вѣрния слуга. Господарътъ му заповѣда да раздига масата и да свали отъ тавана всичкитѣ книги, които отъ години дремѣха подъ праха. Безъ да чака дори да ги почистятъ отъ праха, Санъ Блазъ започна яростно да ги прелиства. Вечерьта малко яде, късно си легна и спа само дванайсеть часа.

Щомъ се събуди, пакъ се вдълбочи въ книгитѣ, но нищо не намѣри, започна да слабѣе и следъ една седмица отъ 110 кила стана на 105. Той продължи да си блъска главата, понеже искаше да намѣри самъ тритѣ искани отговори. Но следъ още една седмица, умътъ му нищо не измисли, а тѣлото му изгуби още 25 кила отъ теглото си. Той сега тежеше 80 кила.

Една сутринь той влѣзе въ кухнята дето слугинята рѣжеше месо.

— Агведа, — каза той, колко струва ярешкото месо сега?

— Петдесеть стотинки килото, отче.

— Скжпо е; но кажи ми дъще, ако те попита нѣкой колко струва краля, какво ще отговоришъ?

Слугинята остана, съ зяпнала уста.

— Бога ми, отче, такава стока нѣма на пазаря! Ще отговоря, че незная и ще кажа да попитатъ васъ, понеже вие знаете всичко!

— Ти си глупачка, промърмори отецътъ, излѣзе и тръшна задъ себе си вратата.

Той отиде у алкада, посети аптекаря, нотариуса; разпита бръснаря си, обущаря, шивача та чакъ и седларя, който правѣше седла за мулето му, но всичко бѣше напраздно, никой нѣмаше хаберъ колко струва единъ краль. за колко време се обикаля земята и какво грѣши краля. Бедниятъ отецъ заприлича на сѣнка. Той тежеше вече само 50 кила.

Оставаше му последна надежда: да разпита колегитѣ си, свещеницитѣ на съседнитѣ села. Той заповѣда на Доминго да приготви храна за четири дни и да оседлае мулето. Когато всичко бѣше готово, той тръгна на пжть и вървѣ докато стигна едно момченце, което носѣше три кози.

— Ей, малки, кжде отива този пжть?

— Никжде не отива, отче, той не шава, а си стои на мѣстото.

— Малъкъ безсрамникъ!—Какъ се наричашъ?

— Азъ не се наричамъ самъ, хората ме наричатъ така.

— Я гледай, проклетникътъ! Какво правятъ въ вашето село такива малки маймуни, като тебе?

— Като остарѣятъ, правятъ ги свещеници — отговори хлапака и прихна да се смѣе.

Горкиятъ човѣкъ се смая. Възможно ли бѣше, на единъ часъ отъ селото му да не познаватъ прочутия отецъ Санъ Блазъ?

За петь дни той посети всичкитѣ си колеги. Когато свърши обиколката си, той тежеше вече 40 кила и не бѣше намѣрилъ нито единъ отговоръ.

Когато се върна въ кжщи, Доминго му помогна да слѣзе отъ мулето и го прострѣ на леглото му. После го попита:

— Нѣма ли да ми кажете, отче, какво ви измжчва толкова, та дори ще умрете отъ това?

— Какво ти важи? Остави ме намира!

— Не мога вече да понасямъ, отче. Колко щастливи бѣхме, когато си бѣхте пъленъ! Трѣбва да ми позволите да ви помогна.

— Да ми помогнешъ? Лудъ ли си?

— Защо не, отче? Пъкъ и стига съмъ се правилъ ни глупавъ: знамъ, че утре, изъ улицитѣ на града, едно магаре ще. . .

— Мълчи, клетнико, извика отецътъ, като подскочи, не виждашъ ли, че умирамъ отъ срамъ?

— Нѣма защо да умирате, отче, ако сте съгласенъ, утре азъ ще ида въ града вмѣсто въ съ!

— Какво? Нима ти можешъ да кажешъ колко струва краля, за колко време се обикаля земята и какво мисли. . . А пъкъ азъ ходихъ толкова далече! Защо не си ми казалъ до сега? . .

— Не се тревожи, обещавамъ ви да уредя работата. Утре сутриньта трѣбваше да отида на нивата да сѣя — вие ще облѣчете моитѣ дрехи и ще идете вмѣсто мене: То ще бжде една сѣидба— всѣки си разбира отъ занаята, нали? — но Богъ ще помогне да поникне. Презъ това време, азъ ще облѣка вашитѣ дрехи, ще взема мулето и ще ида въ града, при краля. Стойте на нивата докато се върна, за да не забележи нѣкой измамата, а азъ ви обещавамъ да ви донеса протойерейската титла.

Отецъ Санъ Блазъ бѣше толкова изтощенъ, че се съгласи на всичко и, за пръвъ пжть отъ единъ месецъ насамъ, заспа спокоенъ сънъ. Доминго отиде самъ въ града, облѣченъ въ най-хубавитѣ дрехи на господаря си и възседналъ неговото муле.

Когато пристигна въ палата, заведоха го при краля.

— Велики Боже! Колко сте ослабналъ отъ когато бѣхъ при васъ, преди единъ месецъ. Не намѣрихте ли отговоръ на въпроситѣ ми?

— Извинете, Господарю, ида да спася моята честь.

— Чудесно! — кажете ми тогава, колко струвамъ азъ.

(Следва на 4 стр.)

*) Кметътъ.

Тримата братя и магарето

Единъ селянинъ забогатѣ много отъ обработване земята и смѣташе да остави, следъ смъртьта си, на всѣки отъ тримата си синове по хиляда жълтици. Но той имаше едно магаре — Марко — най-хубаво и най-яко въ селото и понеже не можеше и него да раздѣли на синоветѣ си, решилъ да го остави на онзи отъ тѣхъ, който ще знае най-добре да се отнася съ него.

Той повика най-голѣмия си синъ.

— Петре, — каза му той, — азъ съмъ вече старъ, та добре е да ми помагашъ въ работата. Тия и тия стоки трѣбва да се закаратъ на пазаря; натовари магарето и иди да ги продадешъ въ града. Като се върнешъ, ще ми кажешъ какво си направилъ.

Петъръ започна да товари магарето, като си подсвирваше. Но още не бѣше натоварилъ и половината отъ стоката, опредѣлена отъ баща му, магарето каза:

— Петре, гърбътъ ми вече се преви; не притуряй нищо на товара. Ще падна и ще издъхна на срѣдъ пжтя. Добра печалба ще бжде това за тебе!

Хитрото животно, като видѣ, че Петъръ се двоуми, прибави:

— Пъкъ и ти не смѣташъ да вървишъ пешъ, нали? Кжде ще се качишъ, ако натоваришъ още?

— Казватъ, че магаретата сж глупави, помисли си Петъръ. Я вижъ колко умно разсжждава Марко. Ехъ, като не мога да закарамъ днесъ всичко, ще го закарамъ другата седмица. Приятелю Марко, благодаря ти за съвета.

А Марко мигна, поклати дългитѣ си уши и си каза:

— Тежко на този, който иска съветъ отъ магарето си. Защото магарето е създадено да носи товари, а не да дава съвети. — Петре, ти не знаешъ да използувашъ силитѣ на служителя си и се боишъ да вървишъ пешъ. Отъ тебе добъръ чифликчия нѣма да стане.

Бащата седѣше до прозореца съ лула въ устата. Той видѣ какво стана, чу какво се каза и поклати глава въ знакъ на съгласие.

*

Когато дойде следниятъ пазаренъ день, той повика втория си синъ:

— Стояне, — каза му той, — азъ съмъ вече старъ, добре е да

(Следва на 3 стр.)